

Sygn. akt VIII Ga 119/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący : sędzia Jacek Wojtycki Protokolant: sekr.sąd. Anna Kafara

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2022 r. w Bydgoszczy
na rozprawie
sprawy z powództwa: Skarb Państwa (...)
przeciwko : (...) z siedzibą w B.
o zapłatę
na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 17 marca 2022r. sygn. akt VIII GC 1318/21 upr
I.oddala apelację;
II.zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1800 zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VIII Ga 119/22 Uzasadnienie Powód Skarb Państwa (...) wniósł o zasądzenie od (...) w B. kwoty 14.568,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 14 kwietnia 2004 r. została zawarta umowa przeniesienia własności przedsiębiorstwa oraz ustanowienia hipotek, na mocy której Skarb Państwa przeniósł na stronę pozwaną mienie byłego przedsiębiorstwa państwowego działającego pod firmą (...) w B.. Strony ustaliły cenę przeniesienia w ten sposób, że na wartość mienia będącego przedmiotem powyższego kontraktu zaliczono kwotę 840.000,00 zł wpłaconą przez stronę powodową tytułem spłaty rat kapitałowych wynikających z umowy o oddanie przedsiębiorstwa do płatnego korzystania, a zawartej 25 listopada 1999 r. Pozostałą należność w kwocie 1.269.000,00 zł rozłożono na 16 równych rat po 78.750,00 zł każda, płatnych kwartalnie do 25 dnia następnego miesiąca po kwartale wraz z

oprocentowaniem według wskaźnika wzrostu cen dóbr inwestycyjnych, ogłaszanego co kwartał przez Prezesa GUS, obniżonego o 0,5 punktu procentowego. Za opóźnienie w spłacie rat Skarb Państwa uprawniony został do naliczania odsetek w wysokości ustawowej. Jak podniesiono strony w umowie ustaliły, że w zakresie zobowiązań dotyczących spłaty rat, pozwany podda się egzekucji na podstawie art. 777 § 1 pkt 5 k.p.c., a wierzyciel będzie mógł wystąpić z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności najpóźniej do dnia 31 grudnia 2008 r. W celu zabezpieczenia reszty należności, pozwany zatem hipoteki na rzecz Skarbu Państwa, na nieruchomościach położonych w B.. Powód podniósł też, że pozwany nie zapłacił mu pozostałej do spłaty kwoty 1.260.000,00 zł, w związku z czym Skarb Państwa uzyskał klauzulę wykonalności na § 7 umowy z którego wynika obowiązek zapłaty wraz z odsetkami ustawowymi liczoną od 12 października 2004 r. do dnia uregulowania. W późniejszym okresie, wynikające z kontraktu roszczenie należne na rzecz Skarbu Państwa od pozwanej uległo zmniejszeniu do kwoty 641.741,55 zł. Strona pozwana nie uściła przy tym powodowi także kwoty 12.834,83 zł z tytułu oprocentowania poszczególnych, niespłaconych dotychczas rat kapitałowych. W związku z tym, powód wezwał do pozwanego do spłaty dłużnej należności wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w kwocie 1.258,17 zł, jednakże zobowiązana nie uregulowała tychże należności w terminie. Konkludując powód wyjaśnił, że kwota 12.834,83 zł stanowi oprocentowanie naliczane zgodnie z umowa, a 1.732,72 zł odpowiada skapitalizowanym odsetkom od tej należności, określonym na dzień poprzedzający wniesienie pozwu. W odpowiedzi na wezwanie do sprecyzowania roszczenia powód wyjaśnił, że postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2005 r., sygn. akt II CZ 53/05, Sąd Okręgowy w Bydgoszczy nadał klauzulę wykonalności w zakresie umowy przeniesienia własności przedsiębiorstwa oraz ustanowienia hipotek, w zakresie obowiązku zapłaty przez pozwanego na rzecz powoda kwoty 1.260.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczoną od 12 października 2004 r. do dnia zapłaty. Podstawą takiego rozstrzygnięcia stanowił § 7 umowy łączącej strony zgodnie z którym, w zakresie zobowiązań dotyczących terminowej spłaty poszczególnych rat wraz z dodatkowym oprocentowaniem, pozwany poddał się egzekucji. Jak podniesiono, przedmiotowa klauzula obejmowała kwotę 1.260.000,00 zł z tytułu niespłaconych rat, nie uwzględniając przy tym dodatkowego oprocentowania, naliczonego od nieuregulowanego dotychczas zobowiązania. W dalszej kolejności podano, że część ceny nabycia przedsiębiorstwa państwowego rozłożona została na 16 równych rat, płatnych kwartalnie, począwszy od 25 kwietnia 2004 r. do 25 stycznia 2008 r. Od niezapłaconej ceny nabycia, począwszy od dnia podpisania umowy, cyklicznie co kwartał, naliczano odsetki odpowiadające równowartości 1.260.000,00 zł przemnożonej przez wskaźnik cen dóbr inwestycyjnych ogłaszany przez Prezesa GUS, obniżony o 0,5 punktu procentowego - zgodnie z warunkami Rozporządzenia Rady Ministrów dnia 16 października 1997 r., w sprawie szczegółowych zasad ustalenia należności za korzystanie z przedsiębiorstwa, sposobu zabezpieczenia nie spłaconej części należności oraz warunków oprocentowania nie spłaconej należności. W realiach sprawy do spłaty pozostało 641.741,55 zł, i to do tej wartości naliczone jest oprocentowanie dodatkowe. Żądanie wskazane w przedmiotowym pozwie obejmuje I, III i IV kwartał 2018 r. oraz I i II kwartał 2019 r. Wyrokiem zaoczonym z dnia 09 grudnia 2021 r., sygn. akt VIII GC 1318/21, Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, VIII Wydział Gospodarczy, zasądził do pozwanego na rzecz powoda kwotę 14.568,00 zł z' ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczoną od 22 marca 2021 r. do dnia zapłaty, a także obciążył (...) kosztami procesu oraz nadał temu orzeczeniu rygor natychmiastowej wymagalności. W sprzeciwie pozwany wniósł o uchylenie wyroku zaocznego i oddalenie powództwa w całości, a także zasądzenie od powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym zastępstwa procesowego. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany w pierwszej kolejności zarzucił, że wyrok zaoczny zapadł z naruszeniem przepisu art. 339 § 1 i § 2 k.p.c. w zw. z art. 2053 § 1 i § 5 k.p.c., albowiem nie zaistniały podstawy do jego wydania. Jak podniesiono, w niniejszej sprawie pozew wraz z załącznikami nie został fizycznie pozwanemu doręczony, albowiem powyższe miało miejsce przez podwójne awizo. Tym samym, pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew, a Sąd nie wydał wyroku zaocznego zobowiązując spółkę do złożenia wyjaśnień w piśmie przygotowawczym. Jak wyjaśniono, pełnomocnik pozwanego skontaktował się z sekretariatem w celu zapoznania się z aktami, co mogło nastąpić najszybciej 24 listopada 2021 r., tj. po upływie terminu na ustosunkowanie się do pisma powoda z dnia 14 października tegoż roku. Jak podniesiono, Sąd nie ustosunkował się do wniosku strony powodowej w przedmiocie przedłużenia terminu do wniesienia pisma procesowego, a następnie już po jego wniesieniu, prośbę tę oddalił. W tym stanie rzeczy pozwany zarzucił, że z uwagi na powyższe okoliczności miał prawo przypuszczać, iż Sąd wyraził zgodę na przedłużenie terminu i uwzględnił wnioski w tym przedmiocie. W dalszej kolejności pozwany zakwestionował powództwo w całości podnosząc zarzut jego bezzasadności oraz przedawnienia. Wyjaśniono, że postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2005 r., Sąd Okręgowy w Bydgoszczy, II Wydział Cywilny nadał klauzulę wykonalności całej umowie, tj. również postanowieniom obejmującym

odsetki. Wskazano przy tym, że należność główna uzyskała przymiot wymagalności 26 stycznia 2008 r., a zatem roszczenie uległo przedawnieniu 26 stycznia 2018 r. Wobec tego, świadczenie dodatkowe jakim jest oprocentowanie, również uległo przedawnieniu, podobnie jak żądanie obejmujące zapłatę oprocentowania dodatkowego, które jako okresowe przedawniło się po upływie 3 - letniego terminu.

W odpowiedzi na sprzeciw, powód podtrzymał swoje żądania i twierdzenia w całości wskazując, że w postępowaniu klauzulowym nie występuje przesłanka powagi rzeczy osądzonej, a zatem zarzut bezzasadności roszczenia nie zasługuje na uwzględnienie. Powód wskazał też, że nie zasługują na uwzględnienie zarzuty strony pozwanej w zakresie przedawnienia roszczenia, z uwagi na prowadzone postępowania egzekucyjne, a także daty wymagalności poszczególnych rat.

Wyrokiem z dnia 17 marca 2022 r. sygn. akt VIII GC 1318/21 upr Sąd Rejonowy utrzymał w mocy wyrok zaoczny w całości, nakazał ponadto pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 750 zł tytułem kosztów sądowych od których zwolniony był powód. Sąd I instancji ustalił, że na mocy umowy z dnia 25 listopada 1999 r. Skarb Państwa oddał do odpłatnego korzystania (...) w B. przedsiębiorstwo państwowe działające pod firmą: (...) z siedzibą w B.. Postanowieniem z dnia 10 lutego 2000 r., wydanego przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, VIII Wydział Gospodarczy, przedmiotowe przedsiębiorstwo zostało wykreślone z rejestru podmiotów państwowych. Na mocy umowy z dnia 14 kwietnia 2004 r., Skarb Państwa przeniósł na rzecz pozwanej spółki mienie byłego przedsiębiorstwa państwowego działającego pod (...) w B., a w tym prawa do użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowych, własności budynków, budowli i innych urządzeń znajdujących się w nich, a stanowiący odrębny przedmiot własności. Pozwana spółka, wyraziła zgodę na przedmiotowe przeniesienie własności. Wartość przedmiotu umowy ustalono na kwotę 2.100.000,00 zł, przy czym na poczet przedmiotowej umowy przenoszącej własność zaliczono 840.000,00 zł wpłacone przez pozwanego tytułem spłaty rat kapitałowych uiszczonych tytułem odpłatnego korzystania z przedsiębiorstwa. Pozostała do zapłacenia część należności w wysokości 1.260.000,00 zł pozwana spółka miała uiścić w 16 równych ratach, po 78.750,00 zł każda, płatnych kwartalnie do 25 - go dnia następnego miesiąca po kwartale wraz z oprocentowaniem według wskaźnika wzrostu cen dóbr inwestycyjnych, ogłaszanego co kwartał przez Prezesa GUS w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, obniżonego o 0,5 punktu procentowego, zgodnie z warunkami określonymi w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 16 października 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania należności za korzystanie z przedsiębiorstwa, sposobu zabezpieczenia nie spłaconej należności oraz warunków oprocentowania nie spłaconej należności. Spłata każdej raty kapitałowej pomniejsza podstawę oprocentowania o kwotę spłaconej należności. W przypadku nieuregulowania rat za dwa kolejne okresy płatności, cała należność wraz z oprocentowaniem uzyskiwała przymiot natychmiastowej wymagalności. Strony ustaliły, że w zakresie powyższych zobowiązań, dotyczących terminowej spłaty poszczególnych rat wraz z oprocentowaniem, R. O. wieki reprezentujący podmiot (...) z siedzibą w B., poddał tę spółkę egzekucji w oparciu o art. 777 § 1 pkt p k.p.c. wprost z przedmiotowego aktu notarialnego określając jednocześnie, że wierzyciel będzie mógł wystąpić o nadanie klauzuli wykonalności aktowi najpóźniej do dnia 31 grudnia 2008 r. Pozwany nie regulował ciężącego na nim zobowiązania w związku z czym, z uwagi na wniosek pozwanego w tym przedmiocie, Sąd Okręgowy w Bydgoszczy, II Wydział Cywilny Odwoławczy, postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2005 r., sygn. II CZ 53/05, nadał klauzulę wykonalności § 7 umowy przeniesienia własności przedsiębiorstwa oraz ustanowienia hipoteki Repertorium A nr 2184/2004, z której wynika obowiązek zapłaty przez (...) w B. na rzecz Skarbu Państwa kwoty 1.260.000,000 zł. Postanowieniem z dnia 15 lutego 2011 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy J. K. umorzył postępowanie egzekucyjne, które toczyło się na podstawie powyżej wskazanego tytułu wykonawczego. Na mocy postanowienia z 29 grudnia 2021 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy K. D. umorzył kolejne postępowanie egzekucyjne wszczęte na podstawie powyżej wskazanego tytułu wykonawczego, z uwagi na jego bezskuteczność. Na dzień 16 lipca 2020 r., zadłużenie powoda z tytułu braku spłaty rat kapitałowych wynosiło 641.741,55 zł. W związku z tym, powód obciążył pozwanego opłatami dodatkowymi, o których mowa w § 7 ust. 2 i 5 umowy, za okres od stycznia 2018 r. do czerwca 2020 r. w łącznej wysokości 12.834,83 zł na co składały się kwoty:

1) 641,74 zł za I kwartał 2018,

2) 3.850,45 zł za III kwartał 2018 r.,

3) 3.850,45 zł za IV kwartał 2018 r.,

4) 1.925,22 zł za I kwartał 2019 r.,

5) 2.566,97 zł za II kwartał 2019 r.

W związku z nieuregulowaniem powyższych należności, powód obciążył pozwanego kwotą 1.226,66 zł z tytułu odsetek od łącznej kwoty 12.834,83 zł, na podstawie § 7 ust. 9 umowy łączącej strony. Z uwagi, iż wskaźnik cen dóbr inwestycyjnych za II kwartał 2018 r. oraz w okresie od III kwartału 2019 do II kwartału 2020 r. był niższy niż 0,5%, które zgodnie z umową należało obniżyć o 0,5 %, to wynik stopy procentowej przyjął wartość ujemną i pozwany nie był zobowiązany do uiszczania opłaty dodatkowej, o której mowa powyżej we wskazanych okresach. Pismem z dnia 16 lipca 2020 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty łącznej kwoty 14.093,00 zł, na co składały się należności z tytułu opłat dodatkowych w wysokości 12.834,83 zł oraz należne od tej kwoty odsetki w wysokości 1.258,17 zł. Pozwany nie spełnił powyższego żądania. Sąd Rejonowy w zakresie podstawy prawnej wydanego wyroku podał, że strony łączyła umowa, na mocy której powód oddał pozwanemu do odpłatnego korzystania i pobierania pożytków przedsiębiorstwo działające pod (...) z siedzibą w B., a następnie, strony zawarły umowę przeniesienia własności przedsiębiorstwa oraz ustanowienia hipotek, na mocy której pozwany nabył przedmiotowe przedsiębiorstwo za cenę 2.100.000,00 zł, przy czym na poczet ceny zaliczono uiszczone wcześniej 840.000,00 zł. Wobec tego do spłaty pozostało 1.260.000,00 zł, co miało nastąpić w 16 równych ratach, po 78.500,00 zł każda. Zgodnie z § 7 ust. 2 umowy z dnia 14 kwietnia 2004 roku, każda z wpłat miała być uiszczana kwartalnie, do 25 - go dnia miesiąca następującego po każdym kwartale. Oprócz wskazanej powyżej kwoty, powód zobowiązany był także do uiszczania należności odpowiadającej oprocentowaniu według wskaźnika wzrostu cen dóbr inwestycyjnych, ogłaszanego co kwartał przez Prezesa GUS, obniżonego o 0,5 punktu procentowego (§ 7 ust. 2). Obowiązek zapłaty wskazanego oprocentowania nie był uzależniony od konieczności ziszczenia się jakichkolwiek dodatkowych warunków, np. opóźnienia w spłacie raty, a wynikał bezpośrednio z Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 października 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania należności za korzystanie z przedsiębiorstwa, sposobu zabezpieczenia nie spłaconej należności oraz warunków oprocentowania nie spłaconej należności (Dz.U. Nr 130, poz. 855). Zgodnie z § 8 ust. 1 powołanego rozporządzenia, obowiązującego w dacie zawierania umowy z dnia 14 kwietnia 2004 roku, w razie przeniesienia na przejmującego prawa własności przedsiębiorstwa przed upływem okresu, na który umowa została zawarta, do oprocentowania nie spłaconej wartości przedsiębiorstwa ustalonej w umowie stosuje się wskaźnik cen dóbr inwestycyjnych ogłaszany przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" dla poprzedniego kwartału, obniżony nie więcej niż o 0,5 punktu procentowego. Dochodzona należność stanowiła zatem de facto wynagrodzenie za możliwość ratalnego uregulowania ceny, przy czym za opóźnienie w spłacie samych rat jak i przedmiotowego oprocentowania powód uprawniony był ponadto do naliczania odsetek za opóźnienie, w wysokości ustawowej (§ 7 ust. 9). Pozwany podniósł zarzuty powagi rzeczy osądzonej oraz przedawnienia. Jak wskazywała strona pozwana, dochodzona wierzytelność została objęta postanowieniem Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 29 kwietnia 2005 r., sygn. II CZ 53/05 na mocy którego, powyżej wskazany nadał klauzulę wykonalności § 7 łączącej stronie umowy. Ponadto strona pozwana zwróciła uwagę na okoliczność, iż zgodnie z twierdzeniami powoda, należność główna uzyskała przymiot wymagalności 26 stycznia 2008 r., a zatem roszczenie uległo przedawnieniu z dnia 26 stycznia 2018 r. Dochodzone przez powoda roszczenia w zakresie ich zasadności i wysokości znajdują swoje umocowanie w postanowieniach umownych oraz wspomnianym już w niniejszym uzasadnieniu Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 16 października 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania należności za korzystanie z przedsiębiorstwa, sposobu zabezpieczenia nie spłaconej części należności oraz warunków oprocentowania nie spłaconej należności, w tym w szczególności w § 8 ust. 1. Nie budziło zatem wątpliwości, że obowiązek ponoszenia przez pozwanego dodatkowych kosztów związanych z rozłożeniem na raty ceny, do której zapłaty był zobowiązany, wynikał zarówno z umowy jak i rozporządzenia, a przy tym nie był uzależniony od opóźnienia w spłacie rat. Innymi słowy, w przypadku każdej wpłaty, na pozwanym ciążył obowiązek uregulowania dodatkowej należności, a jedyne wyłączenia w tym przedmiocie dotyczyły tych miesięcy, w

których oprocentowanie według wskaźnika wzrostu cen dóbr inwestycyjnych wynosiłoby 0,5% lub niżej. Niewątpliwie zatem, pozwany był zobowiązany do regulowania dodatkowych opłat za możliwość uiszczenia ceny za zakup przedsiębiorstwa w ratach. Nie ulega przy tym wątpliwości, że w okresie od pierwszego kwartału 2018 r. do drugiego kwartału 2020 r. nie sprostął powyższemu obowiązkowi. Nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty bezzasadności powództwa wywodzone z faktu rzekomego objęcia dochodzonej wierzytelności tytułem wykonawczym z roku 2005 i związanej z tym powagi rzeczy osądzonej oraz przedawnienia roszczenia. Zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 § 1, bieg przedawnienia przerywa się: przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. W oparciu o przedmiotowy tytuł wykonawczy, prowadzono dwa postępowania egzekucyjne, przy czym ostatnie z nich zakończyło się umorzeniem w roku 2021 r. Przedmiotowe czynności skutecznie przerwały zatem bieg przedawnienia dla wierzytelności powstałych w okresie sprzed opatrzenia § 7 umowy klauzulą wykonalności. Nie można bowiem przyjmować, że wskazany tytuł wykonawczy obejmował wierzytelności przyszłe, skoro w dniu wydania postanowienia w tym przedmiocie, takowe jeszcze nie istniały, a na pozwanym nadal ciążył obowiązek uiszczania rat oraz opłat dodatkowych. Należy mieć przy tym na względzie, że zgodnie z jednolitym stanowiskiem judykatury, w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności, nie występują przesłanki powagi rzeczy osądzonej (zob. Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2010 r., sygn. akt III CZP 65/10, OSNC 2011/3/27, LEX). Tym samym, nawet gdyby przyznać, że przedmiotowe postępowanie Sądu miałyby obejmować wierzytelności przyszłe, okoliczność ta nie miałaby znaczenia dla możliwości dochodzenia przedmiotowych kosztów dodatkowych na gruncie odrębnego postępowania. Też o powadze rzeczy osądzonej przeczy również ta okoliczność, że wysokość opłat dodatkowych była uzależniona od wysokości wskaźnika dóbr inwestycyjnych ogłaszanych przez Prezesa GUS, a obowiązujących w danym kwartale, z uwzględnieniem obniżenia o 0,5 punktu procentowego. W tym stanie sprawy, należne wierzytelności z tytułu wynagrodzenia dodatkowego miały zatem charakter zmienny, a tym samym ich określenie „na przyszłość” nie było możliwe. Sąd I Instancji podniósł też, że pozwany pomija również fakt, iż zgodnie z postanowieniami umownymi, powód mógł występować o nadanie klauzuli wykonalności na § 7 kontraktu jedynie do 31 grudnia 2008 r. W przedmiotowej sprawie, mamy natomiast do czynienia z zaległościami powstałymi po tej dacie, przy czym doszło do nich z wyłącznej winy pozwanego który nie uregulował ciężącego na nim zobowiązania w terminie. W tym stanie sprawy, uzasadnionym jest, iż zapłaty nieuiszczonych roszczeń powód dochodził na gruncie postępowań odrębnych, przy czym niniejsze postępowanie nie jest jedynym w tym przedmiocie. Wskazania wymaga, że powód egzekwował zapłatę należnego mu za poprzednie kwartały oprocentowania na podstawie uzyskanych w tym przedmiocie w latach 2007 oraz 2017 nakazów zapłaty, co stanowi o tym, iż takowe postępowanie było stałą praktyką. Sąd zważył bowiem, że skoro pozwany nie spełnił ciężącego na nim obowiązku w postaci zapłaty pozostałej ceny za przeniesienie własności przedsiębiorstwa, która miała być uiszczona w ratach, to powód był uprawniony do dalszego obciążania pozwanego opłatami stanowiącymi ustalone w § 7 ust. 2 umowy oprocentowanie liczone za każdy kwartał od niespłaconej wysokości należności głównej i każdorazowo występował na drogę sądową w celu uzyskania tytułów wykonawczych co do opłat za kolejne kwartały. W tym stanie rzeczy, ze wskazanych powyżej przyczyn nie można również mówić o przedawnieniu roszczenia. Przede wszystkim na gruncie przedmiotowego postępowania, powód dochodzi zapłaty za okres od roku 2018 r. Pozwany nie uregulował bowiem należnego sprzedającemu oprocentowania za I, III i IV kwartał roku 2018 oraz I i II kwartał 2019 r. Jeśli zaś chodzi o pozostałe kwartały objęte wymiarem od 2018 r. do II kwartału 2020 r. należy zważyć, że z uwagi na wysokość oprocentowania i konieczność jego obniżenia o 0,5% punktu, opłata dodatkowa powodowi nie przysługiwała i z tego tytułu pozwany nie był też zobowiązany do jej zapłaty. Niezależnie od tego wskazać należy, że najdalej wymagalna wierzytelności powstała w pierwszym kwartale roku 2018 r., a zatem przedawnienie tegoż roszczenia następowało, po upływie 3 lat, z końcem roku 2021 r. Wobec wniesienia przedmiotowego pozwu przed upływem tegoż terminu tj. 22 marca 2021 roku, o jakimkolwiek przedawnieniu nie mogło być zatem mowy. Pozwany nie sprostął spoczywającemu na nim zobowiązaniu w przedmiocie uiszczania dodatkowego oprocentowania za wskazane powyżej kwartały, a zatem dochodzone roszczenie zasługiwało na uwzględnienie. Ponadto, zgodnie z umową łączącą strony, za jakiegokolwiek opóźnienie w spłacie, powodowi przysługiwało uprawnienie do naliczania odsetek za opóźnienie w wysokości ustawowej, co uzasadniało żądanie pozwu w zakresie kwoty 1.258,17 zł. W tym stanie rzeczy, Sąd na podstawie art. 339 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. w zw. z § 8 ust. 1 Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 16 października 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalenia należności za korzystanie z przedsiębiorstwa,

sposobu zabezpieczenia nie spłaconej części należności oraz warunków oprocentowania nie spłaconej należności (Dz. U. Nr 130, poz. 855), a także postanowień umownych (§ 7 ust. 2), zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 14.567,55 zł. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c., zasądzając je zgodnie z żądaniem pozwu, od dnia jego wniesienia tj. 22 marca 2021 r. do dnia zapłaty. O kosztach postępowania rozstrzygnięto uwzględniając normy art. 98 w zw. z art. 99 k.p.c. i przesądzając tym samym o obowiązku zwrotu przez pozwanego, jako przegrywającego w całości, wydatków poniesionych przez powoda w łącznej wysokości 3.600.00 zł co stanowiło wynagrodzenie pełnomocnika określone na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Wskazania w tym miejscu wymaga, że powód będący Skarbem Państwa nie był zobowiązany do uiszczenia opłaty od pozwu, a tym samym nie należało jej uwzględnić przy obliczeniu należnych mu kosztów. Wobec bezskuteczności podniesionych zarzutów, na podstawie art. 347 k.p.c., Sąd orzeczeniem z dnia 17 marca 2022 r., utrzymał w mocy wyrok zaoczony z dnia 09 grudnia 2021 r., obciążając pozwanego kwotą 750,00 zł z tytułu kosztów sądowych od których zwolniony był powód (opłata od pozwu). Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł pozwany zaskarżając wyrok w całości. Skarżący sformułował zarzuty: 1.naruszenie przepisów prawa procesowego , mające wpływ na rozstrzygnięcie :

a/ art. 233 § 1 kpc poprzez przekroczenie granic zasady swobodnej oceny dowodów polegające na braku wszechstronnego rozważenia oraz wnikliwej oceny materiału dowodowego w zakresie przedłożonych dokumentów :

- postanowienia Sądu Okręgowego w Bydgoszczy , II Wydział Cywilny - Odwoławczy z dnia 29.04.2005r wydanego w sprawie sygn.akt II Cz 53/05 z którego wynika , że Sąd Okręgowy nadał klauzulę wykonalności § 7 umowy przeniesienia własności przedsiębiorstwa oraz ustanowienia hipoteki Repertorium A nr 2184/2004r zawartej w dniu 14 kwietnia 2004r , a w pozostałym zakresie zażalenie oddalił , co oznaczać może wyłącznie to , że wnioskiem , a także roszczeniem w zażaleniu o nadanie klauzuli wykonalności objęta była cała wierzytelność wynikająca z §7 wraz z oprocentowaniem i odsetkami , a ponadto uznanie , że przedmiotowy tytuł wykonawczy nie mógłby obejmować wierzytelności przyszłych , które w dniu wydania postanowienia nie istniały , skoro co do zasady Sąd wydaje wyrok , w którym zasądza należność główną wraz z procentowaniem oraz odsetkami za opóźnienie o ile taka jest treść roszczenia , w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy z pewnością byłby uprawniony do nadania klauzuli wykonalności na akt notarialny , w ramach należności głównej wraz z oprocentowaniem , o którym jest mowa w umowie stron i odsetkami,

b/ 458⁵ § 1 w zw. z § 4 kpc skutek nie pominięcia przy orzekaniu dowodów , załączonych do pisma powoda z dnia 18.01.2022r zatytułowanego „ odpowiedź na sprzeciw od wyroku zaocznego , pomimo , że dowodu te zostały złożone z naruszeniem zasad prekluzji , a w świetle przepisów powód jest zobowiązany powołać wszystkie twierdzenia i dowody w pozwie ,

2. naruszenie przepisu prawa materialnego art. 125 k.c poprzez jego błędną wykładnię i w konsekwencji nie uwzględnienie podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia,

3. naruszenie przepisów Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16.10.1997r w sprawie szczegółowych zasad ustalania należności za korzystanie z przedsiębiorstwa , sposobu zabezpieczenia nie spłaconej należności oraz warunków oprocentowania

nie spłaconej należności, skutek jego błędnego zastosowania w niniejszej sprawie , pomimo że w/wym Rozporządzenie utraciło moc z dniem 22 grudnia 2004r. W tym stanie rzeczy pozwany domagał się : 1. zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uchylene wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 09.12.2021, sygn.akt VIII GC 1318/21 w całości i oddalenie powództwa, ewentualnie wniósł o :

2.uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

oraz

3. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, przed sądem li II instancji według norm przepisanych wraz z odsetkami za opóźnienie od daty prawomocności

orzeczenia, którym zostały one zasądzone do dnia zapłaty. Uzasadnienie apelacji zawiera rozwinięcie sformułowanych zarzutów. W odpowiedzi na apelację (k. 143-144) powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje: Apelacja strony pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Prima facie należy wskazać, że roszczenie dochodzone pozwem o zapłatę z umowy, przy wartości przedmiotu sporu nie przekraczającej dwudziestu tysięcy złotych, podlegało rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym (art. 505¹ § 1 k.p.c.; co do rozumienia zwrotu „sprawa o świadczenie” m.in. uchwała 7 sędziów SN z dnia 2 października 1997 r., III CZP 27/97, OSNC 1998, nr 1, poz. 1). Wobec tego należy wskazać, że apelacja w postępowaniu uproszczonym ma charakter apelacji ograniczonej i jej funkcją nie jest, tak jak w przypadku apelacji pełnej, ponowne rozpoznanie sprawy, lecz wyłącznie kontrola zgodności z prawem wyroku wydanego przez sąd pierwszej instancji (vide trafnie Sąd Najwyższy m.in. w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008 nr 6, poz. 55). Przy tym chociaż funkcja rozpoznawcza tego środka zaskarżenia w postępowaniu uproszczonym nie jest całkowicie wyeliminowana, to jednak sąd odwoławczy pozostaje związany zarzutami apelacyjnymi (art. 505⁹ § 11 i 2 k.p.c.; zob. uzasadnienie uchwały SN z dnia 26 lutego 2021 r., III CZP 19/20, OSNC 2021, nr 7-8, poz. 49). Apelacja ograniczona wiąże więc sąd drugiej instancji, a zakres jego kompetencji kontrolnych jest zredukowany do tego, co w apelacji zarzuci skarżący (tantum devolutum, quantum appellatum). Zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c. „skoro ad casum Sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie niniejszego wyroku należało ograniczyć do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa. W odniesieniu do zarzutu pozwanego naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy wskazać, że kwestionowanie dokonanej przez Sąd oceny dowodów nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, zadowalających dla skarżącego, ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej oceny materiału dowodowego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99, LEX nr 53136). Ponadto, jeśli z materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena taka nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby nawet w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko wówczas, gdy brak jest logiki w wysnuwaniu wniosków ze zgromadzonego materiału dowodowego lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza reguły logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906). Zdaniem Sądu Okręgowego ad casum należy uznać, że ocena dowodów dokonana w niniejszej sprawie przez Sąd pierwszej instancji nie wykraczała poza powyższe ramy. Ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji są prawidłowe, znajdują pełne odzwierciedlenie w zgromadzonym materiale dowodowym ocenionym bez naruszenia granic swobodnego uznania sędziowskiego (art. 233 § 1 k.p.c.), w związku z czym Sąd Okręgowy przyjmuje je za własne i czyni podstawą także i swojego rozstrzygnięcia. W zakresie zarzutu pozwanego naruszenia art. 458⁵§1i 4 k.p.c. należy wskazać, że po pierwsze zarządzeniem z dnia 4 stycznia 2022 r. (k. 78) powód został zobowiązany do złożenia pisma przygotowawczego i ustosunkowania się do zarzutu bezzasadności roszczenia i przedawnienia sformułowanego przez pozwanego w sprzecznie – pod rygorem zwrotu pisma i pominięcia spóźnionych twierdzeń i wniosków. Następnie należy zauważyć, że wolą ustawodawcy było, że twierdzenia i dowody powołane z naruszeniem art. 458⁵§1-3 k.p.c. nie podlegają pominięciu m.in. w sytuacji uprawdopodobnienia, że potrzeba ich powołania wynika później. Nie ma podstaw do wykluczenia zaistnienia takiej sytuacji w przedmiotowej sprawie. Ponadto należy zauważyć, że wobec rozpoznawania apelacji w postępowaniu uproszczonym znajduje zastosowanie także regulacja z art. 505¹²§3 k.p.c. zgodnie z którą oddaleniu podlega także apelacja, gdy mimo naruszenia prawa materialnego lub przepisów postępowania albo błędnego uzasadnienia zaskarżony wyrok odpowiada prawu. Nie jest zasadny także sformułowany zarzut naruszenia prawa materialnego - przepisów Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16.10.1997r w sprawie szczegółowych zasad ustalania należności za korzystanie z przedsiębiorstwa, sposobu zabezpieczenia nie spłaconej należności oraz warunków oprocentowania. Wbrew twierdzeniom skarżącego regulacja ta nie w pełni utraciła bowiem moc. Jak słusznie wskazał w odpowiedzi na apelację pozwany wskazany akt prawny (Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 października 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania należności za korzystanie

z przedsiębiorstwa, sposobu zabezpieczenia nie spłaconej części należności oraz warunków oprocentowania nie spłaconej należności ; Dz.U. z 1997 r. Nr 130, poz. 855) utracił moc wobec treści § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie warunków spłaty należności za korzystanie z przedsiębiorstwa (Dz.U. z 2004 r. Nr 269, poz. 2667), wydanego na podstawie art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz.U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397 ze zm.). Zgodnie jednak z § 10 ww. rozporządzenia do umów zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe. Rozporządzenie z dnia 14 grudnia 2004 r. również utraciło moc wskutek uchylecia art. 54 ustawy o komercjalizacji dokonanej mocą art. 14 pkt 25 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz.U. z 2016 r. poz. 2260). Jednakże w tym wypadku również (art. 109 Przepisów wprowadzających) wprowadzono zapis, że do umów prywatyzacyjnych zawartych przed dniem wejścia w życie ww. ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Wobec tego w niniejszej sprawie w dalszym ciągu miały zastosowanie przepisy rozporządzenia z dnia 16 października 1997 r. Nie doszło ponadto do naruszenia art. 125 k.c. Skarżący nie wyjaśnił przy tym na czym miała błędna wykładnia tej normy prawnej. Sąd I instancji w sposób prawidłowy zastosował wskazany przepis w okolicznościach sprawy wyjaśniając w sposób szczegółowy w pisemnych motywach wydanego rozstrzygnięcia z jakich powodów przyjął, że dochodzone pozwem roszczenie nie jest przedawnione. Nie ma potrzeby ponownego przytaczania przedstawionej w tym zakresie argumentacji. Należy jedynie podkreślić, co zauważył Sąd I instancji, że powód dochodził zapłaty za okres od roku 2018 r., pozwany nie uregulował bowiem należnego sprzedającemu oprocentowania za I, III i IV kwartał roku 2018 oraz I i II kwartał 2019 r.. Najdalej wymagalna wierzytelności powstała w pierwszym kwartale roku 2018 r., a zatem przedawnienie tegoż roszczenia następowało, po upływie 3 lat, z końcem roku 2021 r. Wobec wniesienia przedmiotowego pozwu przed upływem tegoż terminu, tj. 22 marca 2021 roku, nie doszło do przedawnienia roszczenia i tym samym sformułowany zarzut apelacyjny nie był słuszny. Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy oddalił apelację w oparciu o przepis art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Zasądzona od pozwanego na rzecz powoda kwota 1800 zł stanowi koszty zastępstwa pełnomocnika powoda ustalone na podstawie § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 w sprawie opłat za czynności radców prawnych.